

— Кой заповяда това? — крясна извън себе си Орфей.

— Младата господарка.

— Каак? — изгледа го Орфей с разширени от почуда очи. — Лира?

Мар потвърди мълчешката.

— И защо?

— Защото хората от простия народ ти влияели зле. Така каза младата господарка. И когато ри-барчето дойде, аз му казах да не се мярка насам, защото ще го арестуваме.

Орфей падна съкрушен на мекото легло. Нещастията идеха едно след друго, пречките ставаха все по-непреодолими.

— Младата господарка каза, че щяла да ви доведе друга компания за забавление, — додаде Мар като искаше да успокои и да зарадва малко съкрушения музикант.

Орфей кипеше. Значи тя, разглезената и глупава дъщеря на владетеля, беше изпъдила най-добрия му приятел, смелия момък, оня, който щеше да го спаси от този затвор! Орфей се задушаваше, въздух не му достигаше, страшна мъка по родния край измъчваше нежното му любвеобилно сърце. Той и по-напред не можеше да понася капризната мома, но след като научи от Мар за прогонването на Кир, до такава степен я намрази, че вече не можеше да я гледа.

И щом като тя дойде, след като Орфей научи за заповедта ѝ, той се заключи в стаята си. Тя натисна дръжката на ключалката за да влезе като у дома си, но вратата беше заключена. Тя се учуди и погледна стария прислужник, който трепереше от страх.

— Мар, — обърна се тя строго, — ти каза, че е тук.